

livsforsikringsaktieselskaber kan også fremmes på forskellig vis. Men SF ved godt, og jeg vil gerne gentage det, at jeg og regeringen så absolut foretrækker, at medlemmerne selv tager fat i processen i deres egen forening for at ændre bl.a. vedtægterne, hvis de ønsker det.

Endvidere peger SF selv på muligheden for at etablere investeringspuljer som eksempel på fremme af demokratisk medlemsindflydelse. Jeg vil godt understrege, at det faktisk er muligt for pensionskasser og livsforsikringsselskaber at etablere investeringspuljer i dag, og mange har allerede gjort det. Men det er naturligvis op til pensionsinstitutterne selv at beslutte, om de vil udbyde disse produkter.

I takt med at arbejdsmarkedspensionerne udbygges, forventer jeg, at flere og flere selskaber vil tilbyde disse produkter, og jeg tror endog, at Folketinget og debatten i Folketinget kan bidrage til at sætte fokus på disse muligheder.

Jeg synes også, det er vigtigt i denne sammenhæng at nævne, at LD sidste efterår via lovgivningen her i Folketinget fik mulighed for at tilbyde sine kunder investeringspuljer.

Så vil jeg gerne knytte et par kommentarer til SF's forslag om det, der kaldes samfundsmæssig ansvarlighed og bæredygtighed:

Regeringen er helt enig med SF i, at pensionsordningernes midler skal forvaltes, så de bliver til størst mulig gavn for lønmodtagerne, men SF ønsker at ændre på lovgivningen, således at pensionsinstitutterne ikke længere skal investere efter det, der i den nugældende lov hedder højest mulig forrentning.

SF ønsker kravet ændret til, at investeringerne skal forvaltes inden for rammerne af en social, økonomisk og økologisk bæredygtig udvikling, som det står skrevet i B 72.

Må jeg spørge, om det i øvrigt er uforeneligt med højest mulig forrentning? Det er det altså ikke efter min opfattelse. Og mon ikke medlemmerne og opsparerne også ønsker en rimelig sikkerhed for en passende forrentning af deres opsparing?

I SF's forslag står der, og jeg citerer fra punkt 2: »Pensionsordningernes midler skal forvaltes, så de bliver til størst mulig gavn for lønmodtagerne.« Det tror jeg alle er enige om. Men så kommer den næste sætning, og dér står: »Det betyder, at pensionsordningerne skal forvalte deres midler således, at de inden for rammerne af en social, økonomisk og økologisk bæredygtig udvikling bliver til størst mulig gavn for pensionsordningen.«

Det er jo ganske interessant, at SF påtager sig at definere, hvad der er til størst mulig gavn for lønmodtagerne. Egentlig troede jeg, demokrati gik ud på, at lønmodtagerne havde indflydelse på, hvad de mente, der var til størst mulig gavn for dem. Og her skiller vandene også partipolitisk, hvis jeg må antyde det, selv om jeg står her som minister. Det var ment venligt.

For mig at se er det et centralt punkt i lovgivningen, at pensionsinstitutterne skal søge at opnå det højest mulige afkast af de foretagne investeringer. Det krav er selvfølgelig af stor betydning for at tilgodese et af de centrale formål med opsparingen, nemlig at sikre en så høj pension som muligt. Et andet centralt formål med opsparingen er selvfølgelig, at samfundet som sådan har glæde af opsparingen og de investeringsmuligheder, der følger med store opsparinger.

Jeg tror, det er vigtigt også for opbygningen af arbejdsmarkedspensionsordningerne, at de enkelte pensionsopsparere ikke oplever unødvendig usikkerhed om deres pensioners størrelse. Afkastkravet er et værn imod, at pensionsinstituttets ledelse placerer kapital i strid med opsparernes økonomiske interesser.

Og så vil jeg godt understrege – og det har vi også diskuteret før i Folketinget – at der er meget betydelige frihedsgrader for den konkrete investeringspolitik under respekt for kravet om, at det højest mulige afkast skal tilstræbes. Kravet kan fortolkes og bliver i praksis fortolket således, at pensionsinstitutterne ikke må foretage investeringer, som på forhånd kan antages at give en lavere forrentning end den, der i det lange løb – og jeg understreger: i det lange løb; det er jo årtiers perspektiv, der er for investeringerne – kan opnås på kapitalmarkedet.

Lovgivningen forhindrer således i virkeligheden kun investeringer, hvor det forventede afkast er lavt, samtidig med at risikoen er uforholdsmæssig stor. Den eksisterende lovgivning er derfor selvfølgelig ikke til hinder for, at der kan investeres i miljøvenlig produktion, endsi-ge i økologisk produktion, slet ikke. Efter mange analytikeres opfattelse kan den type produktion netop i særdeleshed være rentabel i længden.

I øvrigt er det jo en udpræget opfattelse også hos de institutionelle investorer, at ikkebæredygtige virksomheder er risikable investeringer, fordi der ikke er sikkerhed på lang sigt.

I virkeligheden mener jeg, at SF beskriver et problem, som ikke er et reelt problem.